

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005172 17 Кж
Бања Лука, 20.03.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Д.С. и С.В., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1., а у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Бијељини и оштећене Р.Б., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005172 16 К од 23.06.2017. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића и браниоца оптуженог Д.С., адвоката С.М. из Б., а у одсутности уредно обавјештених оптужених и браниоца оптуженог С.В., адвоката Ђ.В. из Б., дана 20.03.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбацује се као недозвољена жалба оштећене Р.Б., а одбија као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Бијељини, те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005172 16 К од 23.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005172 16 К од 23.06.2017. године, оптужени Д.С. и С.В., на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођени су од оптужбе да су починили кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1., а у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом је на основу члана 100. став 1. ЗКП РС, одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава Републике Српске, док је на основу одредбе члана 108. став 4. ЗКП РС, оштећени С.Ч. са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу.

Против наведене пресуде жалбу су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац (у даљем тексту: тужилац) у Бијељини и оштећена Р.Б.

Оштећена у жалби не наводи жалбене основе али из садржаја исте, прозилази да пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужилац пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писменим одговорима на жалбу тужиоца, браниоци оптужених су предложили да се жалба тужиоца одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

На сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, која је одржана у одсућности уредно обавјештених оптужених и браниоца оптуженог С.В., у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички јавни тужилац је изложио жалбу, те у цијелости остао код жалбених навода и приједлога исте. Бранилац оптуженог Д.С. је изложио свој писмени одговор на жалбу и остао код приједлога изнесених у истом, те је предложио да се жалба тужиоца одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе тужиоца и оштећене и одговоре бранилаца оптужених на ту жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Обзиром да оштећена не побија пресуду због одлуке о трошковима поступка и одлуке о имовинскоправном захтјеву, то је сходно члану 307. став 4., ова жалба недопуштена, због чега је овај суд исту одбацио, у смислу одредбе члана 326. ЗКП РС.

Неосновани су приговори жалбе тужиоца, да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер супротно жалбеним приговорима, изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, нема противријечности изреке и разлога пресуде, а такође је побијана пресуда дала разлоге о свим одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање што се жалбом оспорава валидност датих разлога о одлучним чињеницама, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега је овај суд оцјенио основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалба истиче да је на основу спроведених доказа на главном претресу, побијана пресуда извела погрешан закључак да резултати тих доказа не пружају поуздан основ за закључак да су оптужени починили кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1., а у вези са чланом 23. КЗ РС. Такав став жалба гради на тврдњи да су искази свједока оштећеног С.Ч. из истраге и са главног претреса, неизмјењени у одлучним и битним чињеницама, те да су у свему сагласни са осталим provedеним доказима тужилаштва, којима је првостепени суд дао потпуно другачији значај.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да су оптужени починили кривично дјело, за које се оптужницом терете. Приговори жалбе којима се та уврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, тачно је да је свједок оштећени С.Ч. на записнику о препознавању лица, препознао оптуженог Д.С., као једног од лица које је учествовало у извршењу предметног кривичног дјела, те да је овај свједок у свом исказу из истраге од 25.02.2015. године исказао да је један од извршилаца у једном моменту подигао мрежу коју је имао на лицу и да је препознао оптуженог С. и да је у исказу датом на главном претресу исказао да је препознао овог оптуженог, као и оптуженог С.В. Међутим, у свом првом исказу из истраге од 26.01.2015. године, свједок оштећени Ч. није исказао да је препознао оптуженог С. (за којег тврди да га је од раније добро познавао), већ га је само описао као изразито црно лице, обријано, без браде, да му се мало отворила мрежица, да није видио лице у потпуности, те да сумња на њега, на А. и на А. брата. Осим наведене разлике у исказима свједока Ч., његов исказ је у супротности и са исказом свједокиње оштећене Р.Б., која је приликом препознавања у полицији, изјавила да није сигурна и да не може гарантовати да је лице под редним бројем 1. (Д.С.) један од извршилаца предметног дјела, које ју је држало на поду, те је у својим исказима навела да није сигурна, ни за једног оптуженог, да су извршиоци дјела, док је свједок Ч. исказао да је оптуженог С., оштећена Р. одмах препознала. Имајући у виду наведене разлике у исказима свједока оштећених, те имајући у виду да је у вријеме извршења дјела у кући оштећеног Ч., био потпуни мрак, да су сви извршиоци преко глава и лица имали капуљаче и мреже, да је оштећени пробуђен из сна ударцима у главу, да су му очи биле пуне крви, то је по оцјени овог суда, правилно првостепени суд, исказ свједока Ч. у дијелу у којем је исказао да је препознао оптужене, оцјенио као непоуздан и неприхватљив.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да су оптужени починили предметно кривично дјело, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, примјеном принципа „in dubio pro reo“, правилно поступио када их је ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. зачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић